

חלה א:א – א:ד

פרק א: משנה א

חֲמִשָּׁה דְּבָרִים חִיְבִים בַּחֲלָה, הַחֲטִים וְהַשְּׁעוּרִים וְהַכֶּסֶּמִּין וְשִׁבְלַת שׁוּעַל וְשִׁיפּוֹן. הָרִי אֵלּוּ חִיְבִין בַּחֲלָה, וּמִצָּטְרָפִין זֶה עִם זֶה, וְאַסוּרִין בְּחֶדֶשׁ מִלִּפְנֵי הַפֶּסַח, וּמִלִּקְצֹר מִלִּפְנֵי הָעֶמֶר. וְאִם הִשְׂרִישׁוּ קֶדֶם לָעֶמֶר, הָעֶמֶר מִתִּירָן. וְאִם לֹא, אֲסוּרִין עַד שְׂיָבֵא הָעֶמֶר הַבָּא:

פרק א: משנה ב

הָאוֹכֵל מֵהֶם כְּזֵית מִצָּה בַּפֶּסַח, יֵצֵא יָדָיו חֹבֶתוֹ. כְּזֵית חֶמֶץ, חִיב בְּהִכָּרַת. נִתְעָרַב אֶחָד מֵהֶם בְּכֹל הַמִּינִים, הָרִי זֶה עוֹבֵר בַּפֶּסַח. הַנּוֹדֵר מִן הַפֶּת וּמִן הַתְּבוּאָה, אֲסוּר בָּהֶם, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, הַנּוֹדֵר מִן הַדָּגוֹן אֵינוֹ אֲסוּר אֶלָּא מֵהוּ. וְחִיְבִין בַּחֲלָה וּבִמְעַשְׂרוֹת:

פרק א: משנה ג

אֵלּוּ חִיְבִין בַּחֲלָה וּפְטוּרִים מִן הַמְעַשְׂרוֹת. הַלֶּקֶט, וְהַשִּׁכָּחָה, וְהַפָּאָה, וְהַהֶפֶקֶר, וּמְעַשֵּׂר רִאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ, וּמְעַשֵּׂר שֵׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּפְדּוּ, וּמוֹתֵר הָעֶמֶר, וְתְבוּאָה שֶׁלֹּא הִבִּיָּאָה שְׁלִישׁ. רַבִּי אֶלִיעֶזֶר אוֹמֵר, תְּבוּאָה שֶׁלֹּא הִבִּיָּאָה שְׁלִישׁ, פְּטוּרָה מִן הַחֲלָה:

פרק א: משנה ד

אֵלּוּ חִיְבִין בִּמְעַשְׂרוֹת וּפְטוּרִים מִן הַחֲלָה, הָאֵרֶז, וְהַדָּחֹן, וְהַפְּרָגִים, וְהַשְּׂמִשְׁמִין, וְהַקִּטְנִיּוֹת, וּפְחוֹת מִחֲמִשֶּׁת רְבָעִים בְּתְבוּאָה. הַסִּפְגָּנִין, וְהַדְּבִשָּׁנִין, וְהָאֶסְקָרִיטִין, וְחֵלֶת הַמִּשְׁרֵת, וְהַמִּדְמַע, פְּטוּרִין מִן הַחֲלָה

חלה אה – א:ח

פרק א: משנה ה

עסה שתחלתה ספגנין וסופה ספגנין, פטורה מן החלה. תחלתה עסה וסופה ספגנין, תחלתה ספגנין וסופה עסה, חיבין בחלה. וכו' הקנובקות חיבות

פרק א: משנה ו

בית שמאי, מחיבין. החליטה ובית הלל, פוטרין בית שמאי, המעסה פוטרין. חלות תודה ורקיני נזיר, עשאן לעצמו, פטור. ובית הלל, מחיבין למכר בשוק, חיב

פרק א: משנה ז

נחתום שעשה שאר לחלק, חיב בחלה. נשים שנתנו לנחתום לעשות להן שאר, אם אין בשל אחת מהן כשעור, פטורה מן החלה

פרק א: משנה ח

עסת הכלבים, בזמן שהרועים אוכלין ממנה, חיבת בחלה, ומערבין בה, ומשתתפין בה, ומברכין עליה, ומזמנין עליה, ונעשית ביום טוב, ויוצא בה אדם ידי חובתו בפסח. אם אין הרועים אוכלין ממנה, אינה חיבת בחלה, ואין מערבין בה, ואין משתתפין בה, ואין מברכין עליה, ואין מזמנין עליה, ואינה נעשית ביום טוב, ואין אדם יוצא בה ידי חובתו בפסח. בין קד ובין קד, מטמאה טמאת אכלין:

חלה א:ט – ב:ג

פרק א: משנה ט

החלה והתרומה, חיבין עליה מיתה וחמש, ואסורים לזרים, והם נכסי כהן, ועולין באחד ומאה, וטעונין רחיצת ידים והערב שמש, ואין נטלין מן הטהור על הטמא, אלא מן המקף ומן הדבר הגמור. האומר, כל גרני תרומה וכל עסתי חלה, לא אמר כלום, עד שישיר מקצת:

פרק ב: משנה א

רבי, פרות חוצה לארץ שנכנסו לארץ, חיבים בחלה. יצאו מכאן לשם פוטר ורבי עקיבא, מחיב אליעזר

פרק ב: משנה ב

עפר חוצה לארץ שבא בספינה לארץ, חיבת במעשרות ובשביעית. אמר אימתי, בזמן שהספינה גוששת. עסה שנלושה במי פרות, רבי יהודה חיבת בחלה, ונאכלת בידיים מסואבות

פרק ב: משנה ג

האשה יושבת וקוצה חלתה ערמה, מפני שהיא יכולה לכסות עצמה, אבל לא האיש. מי שאינו יכול לעשות עסתו בטהרה, יעשנה קבין, ואל אומר, יעשנה בטמאה ואל יעשנה קבים, ורבי עקיבא יעשנה בטמאה שכשם שהוא קורא לטהורה, כך הוא קורא לטמאה, לזו קורא חלה בשם ולזו קורא חלה בשם, אבל קבים אין להם חלק בשם

חלה ב:ד – ב:ז

פרק ב: משנה ד

רבי. העושה עֲשֵׂתוֹ קָבִים וְנָגְעוּ זֶה בָּזֶה, פְּטוּרִים מִן הַחֲלָה עַד שִׁישׁוּכּוֹ
אוֹמֵר, אִף הִרְוֵדָה וְנוֹתֵן לִסֵּל, הִסֵּל מִצָּרְפֵּן לַחֲלָה אֲלִיעֶזֶר:

פרק ב: משנה ה

הַמִּפְרִישׁ חֲלָתוֹ קֶמַח, אֵינָהּ חֲלָה, וְגֹזַל בֵּיד כֶּהֵן. הָעֶסָה עֲצָמָה, חִיבָת
בַּחֲלָה. וְהַקֶּמַח, אִם יֵשׁ בּוֹ כְּשַׁעוֹר, חִיבָת בַּחֲלָה, וְאַסוּרָה לְזָרִים, דְּבָרֵי רַבִּי
אָמְרוּ לוֹ, מַעֲשֵׂה וּקְפָשָׁה זָקֵן זָר. אָמַר לָהֶם, אִף הוּא קִלְקֵל. יְהוֹשֻׁעַ
לְעֲצָמוֹ וְתִקֵּן לְאַחֲרִים:

פרק ב: משנה ו

חֲמִשָּׁת רַבָּעִים קֶמַח, חִיבִים בַּחֲלָה. הֵם וּשְׂאֲרֹן וְסֶבֶן וּמִרְסָנִן חֲמִשָּׁת
רַבָּעִים, חִיבִין. נָטַל מִרְסָנִן מִתּוֹכָן וְחִזֹּר לְתוֹכָן, הָרִי אֵלּוֹ פְּטוּרִין:

פרק ב: משנה ז

שַׁעוֹר הַחֲלָה, אֶחָד מַעֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה. הָעוֹשֶׂה עֶסָה לְעֲצָמוֹ, וְהָעוֹשֶׂה
לְמִשְׁתֵּה בָּנוּ, אֶחָד מַעֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה. נִחְתּוֹם שֶׁהוּא עוֹשֶׂה לְמִכּוֹר בִּשּׁוּק,
וְכֵן הָאִשָּׁה שֶׁהִיא עוֹשֶׂה לְמִכּוֹר בִּשּׁוּק, אֶחָד מֵאַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה. נִטְמָאת
עֲסָתָה שׁוֹגְגָת אוֹ אֲנוּסָה, אֶחָד מֵאַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה. נִטְמָאת מְזִידָה, אֶחָד
מַעֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה, כִּדִּי שְׁלֵא יִהְיֶה חוּטֵא נִשְׁכָּר:

חלה ב:ח – ג:ג

פרק ב: משנה ח

אומר, נטלת מן הטהור על הטמא. כיצד, עשה טהור וְעָשָׂה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
טמא, נוטל כִּדִּי חֵלָה מֵעֵסָה שֶׁלֹּא הוּרָם חֲלָתָהּ, וְנוֹתֵן פָּחוֹת מִכַּבִּיצָה
בְּאִמָּצֵעַ, כִּדִּי שְׂיִטֵּל מִן הַמָּקוֹף. וְחֲכָמִים אוֹסְרִין:

פרק ג: משנה א

גִּלְגָּלָה בַּחֲטִיִּם וְטִמְטָמָה בְּשִׁעוּרִים, הָאוֹכֵל מִמֶּנָּה חֵיֵב מִיתָה. כִּיּוֹן שֶׁהִיא
נוֹתֶנֶת אֶת הַמֵּיִם, מִגִּבְהַת חֲלָתָהּ, וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יֵהָא שֵׁם חֲמִשָּׁה רַבְּעִי
קָמַח:

פרק ג: משנה ב

נִדְמָעָה עֲסָתָה עַד שֶׁלֹּא גִלְגָּלָה, פְּטוּרָה, שֶׁהַמְדָּמָע פְּטוּר. וּמִשְׁגִּלְגָּלָה,
חֵיֵבָת. נוֹלֵד לָהּ סֶפֶק טִמְאָה עַד שֶׁלֹּא גִלְגָּלָה, תַּעֲשֶׂה בְטִמְאָה, וּמִשְׁגִּלְגָּלָה,
תַּעֲשֶׂה בְטָהֳרָה:

פרק ג: משנה ג

הַקִּדִּישָׁה עֲסָתָה עַד שֶׁלֹּא גִלְגָּלָה, וּפְדָאָתָהּ, חֵיֵבָת. מִשְׁגִּלְגָּלָה, וּפְדָאָתָהּ,
חֵיֵבָת. הַקִּדִּישָׁתָה עַד שֶׁלֹּא גִלְגָּלָה, וְגִלְגָּלָה הַגִּזְבֵּר, וְאַחֲרֵי כֵן פְּדָאָתָהּ,
פְּטוּרָה, שֶׁבִּשְׁעַת חוֹבָתָהּ הִיתָה פְּטוּרָה:

חלה ג:ד – ג:ז

פרק ג: משנה ד

כיוצא בו, המקדיש פרותיו עד שלא באו לעונת המעשרות, ופדאן, חיבין. ומשבאו לעונת המעשרות, ופדאן, חיבין. הקדישן עד שלא נגמרו, וגמרו הגזבר, ואחר כך פדאן, פטורין, שבשעת חובתו היו פטורין:

פרק ג: משנה ה

נכרי שנתן לישראל לעשות לו עסה, פטורה מן החלה. נתנה לו מתנה, עד שלא גלגל, חיב, ומשגלגל, פטור. העושה עסה עם הנכרי, אם אין בשל ישראל כשעור חלה, פטורה מן החלה:

פרק ג: משנה ו

גר שנתגיר והיתה לו עסה, נעשית עד שלא נתגיר, פטור, ומשנתגיר, אומר, הכל רבי עקיבא. חיב. ואם ספק, חיב, ואין חיבין עליה חמש: הולך אחר הקרימה בתנור

פרק ג: משנה ז

העושה עסה מן החטים ומן הארז, אם יש בה טעם דגן, חיבת בחלה, ויוצא בה אדם ידי חובתו בפסח. ואם אין בה טעם דגן, אינה חיבת בחלה, ואין אדם יוצא בה ידי חובתו בפסח:

חלה ג:ח – ד:א

פרק ג: משנה ח

הנוטל שאר מעסה שלא הורמה חלתה ונותן לתוך עסה שהורמה חלתה, אם יש לו פרנסה במקום אחר, מוציא לפי חשבון. ואם לאו, מוציא חלה אחת על הכל:

פרק ג: משנה ט

כיוצא בו, זיתי מסיק שנתערבו עם זיתי נקוף, ענבי בציר עם ענבי עוללות, אם יש לו פרנסה במקום אחר, מוציא לפי חשבון. ואם לאו, מוציא תרומה ותרומת מעשר לכל, והשאר מעשר ומעשר שני לפי חשבון:

פרק ג: משנה י

הנוטל שאר מעסת חטים ונותן לתוך עסת ארז, אם יש בה טעם דגן חיבת בחלה. ואם לאו, פטורה. אם כן, למה אמרו הטבל אוסר כל שהוא, מין במינו. ושלא במינו, בנותן טעם:

פרק ד: משנה א

שתי נשים שעשו שני קבין, ונגעו זה בזה, אפלו הם ממין אחד, פטורים. ובזמן שהם של אשה אחת, מין במינו, חיב. ושלא במינו, פטור:

חלה ד:ב – ד:ה

פרק ד: משנה ב

איזה הוא מין במינו, החטים אינן מצטרפות עם הכל, אלא עם הכסמין.
השעורים מצטרפות עם הכל, חוץ מן החטים. רבי יוחנן בן נורי אומר,
שאר המינים מצטרפין זה עם זה:

פרק ד: משנה ג

שני קבים, וקב ארז או קב תרומה באמצע, אינן מצטרפין. דבר שנטלה
חלתו באמצע, מצטרפין, שכבר נתחייב בחלה:

פרק ד: משנה ד

קב חדש וקב ישן שנשכו זה בזה, רבי ישמעאל אומר, יטל מן האמצע,
וחכמים אוסרים, הנוטל חלה מן הקב, רבי עקיבא אומר, חלה. וחקמים
אומרים, אינה חלה:

פרק ד: משנה ה

שני קבין שנטלה חלתו של זה בפני עצמו ושל זה בפני עצמו, חזר
ועשאו עסה אחת, רבי עקיבא פוטר, וחקמים מחיבין. נמצא חמרו קלו:

חלה ד:ו – ד:ט

פרק ד: משנה ו

נוטל אדם כדי חלה מעסה שלא הורמה חלתה, לעשותה בטרה, להיות מפריש עליה והולך חלת דמאי עד שתסרח. שחלת דמאי נטלת מן הטהור על הטמא, ושללא מן המקור:

פרק ד: משנה ז

נוטל אדם כדי חלה מעסה שלא הורמה חלתה, לעשותה בטרה, להיות מפריש עליה והולך חלת דמאי עד שתסרח. שחלת דמאי נטלת מן הטהור על הטמא, ושללא מן המקור:

פרק ד: משנה ח

ועד כזיב, חלה מארץ ישראל. אומר, שלש ארצות לחלה רבן גמליאל אחת. מכזיב ועד הנחר ועד אמנה, שתי חלות, אחת לאור ואחת לכהן. של אור יש לה שעור, ושל כהן אין לה שעור. מן הנחר ועד אמנה ולפנים, שתי חלות, אחת לאור ואחת לכהן. של אור אין לה שעור, ושל אומר, אינו צריך טבילה. רבי יוסי. כהן יש לה שעור. וטבול יום אוכלה ואסורה לזבים ולזבות לנדה ולילודות, ונאכלת עם הזר על השלחן, ונתנת לכל כהן:

פרק ד: משנה ט

ואלו נתנין לכל כהן, החרמים, והבכורות, ופדיון הבן, ופדיון פטר חמור, והזרוע, והלחיים, והקבה, וראשית הגז, ושמן שרפה, וקדשי המקדש, מתיר רבי עקיבא, אוסר בבכורים. כרשיני תרומה רבי יהודה. והבכורים וחרמים אוסרים: